

קוֹנְטֵרַס

אֲנִי וְאַתָּה

יעורר ויחזק את כל בר ישראל להחזיק את עצמו
ביחד, ואיש את רעהו יאמר חזק, ונדקא על ידי זה
מקרבים את הגאולה.

*

בנוי ומיסד על פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון,
בוצינא קדישא עלאה, אדונינו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו,
ועל-פי דברי תלמידו, מורנו

הגאון הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אגיס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו,

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, כתובים, ומאמרי
חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

*

הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עיה"ק ירושלים תובב"א

הַכְּתָבָת לְהַשִּׁיג אֶת הַסֵּפֶר הַזֶּה
וְכֵל סִפְרֵי אֲדָמוֹר מוֹהֲרָן מְבֹרָכָל בִּזְע
וְסִפְרֵי תַלְמִידָיו הַקְּדוֹשִׁים

* * *

בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל

יְבֵנְאֵל

עִיר בְּרֶסֶלֶב

גָּלִיל

* * *

בְּאַרְצוֹת הַבְּרִית

מִתְיַבְתָּא הַיְכַל הַקִּדְשׁ – חֲסִידֵי בְּרֶסֶלֶב

.42nd st 1129

Brooklyn N.Y. 11219

* * *

מוֹסְדוֹת "הַיְכַל הַקִּדְשׁ" חֲסִידֵי בְּרֶסֶלֶב בְּאֶרֶץ וּבְחוּ"ל

שַׁע"י עֲמַתַת "יִשְׂמַח צְדִיק - קִהְלַת בְּרֶסֶלֶב בְּגָלִיל"

בְּנִשְׂיאוֹת כ"ק מוֹהֲרָא שׁ שְׁלִיט"א – הַצְּדִיק מִיְבֵנְאֵל

רַח' רַבִּי נַחֲמָן מְבֹרָכָל 1, ת.ד. 421 יְבֵנְאֵל, 15225

טֶלְפוֹן רַב קוּי: 04-6708356 – פֶּקֶס: 04-6708359

E-Mail: breslevcity@gmail.com

Web site: www.breslevcity.co.il

breslevcity.co.il
הַר | שְׂדֵה | בֵּית

קונטרס

אֲנִי וְאַתָּה

.א.

צָרִיךְ שְׁתַּדַּע, אֶהוּבִי, בְּנִי! אֲשֶׁר עָקַר הַצְּלַחַת
הָאָדָם בְּזֶה הָעוֹלָם הוּא רַק כְּשִׁמְתַחֲזֵק יַחַד עִם הַזּוּלָּת,
כִּי אֵין עוֹד כְּשִׁלּוֹן בְּחַיִּים כְּמוֹ אָדָם שֶׁלֹּא רוֹצֵה לְחַזֵּק
אֶת הַשְּׁנִי, וְלִכְּן תַּעֲשֶׂה כָּל מָה שֶׁבִּיכָלֶתֶךָ תַּמִּיד לְחַזֵּק
אֶת הַזּוּלָּת, וְעַל יְדֵי זֶה גַּם לָךְ יִהְיֶה הַתְּחַזְּקוֹת. כִּי בְּזֶה
שִׁמְחֻזְקִים אֶת הַשְּׁנִי, עַל יְדֵי זֶה גַּם הוּא מִתְחַזֵּק, כִּי
כָּל אֶחָד יֵשׁ לוֹ דְּבוּרִים לְחַזֵּק, הֵן אֶת עֲצָמוֹ וְהֵן אֶת
הָאֲחֵרִים, אֲבָל כָּל זְמַן שֶׁאֵינוֹ מוֹצִיא אֶת זֶה מִפִּיו עַל
יְדֵי זֶה הוּא לֹא מִתְעוֹרֵר. וְאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי מוֹהַר"ן,
חֵלֶק א', סִימָן קפד) כְּשֶׁאָדָם מְחַזֵּק אֶת הַזּוּלָּת, עַל יְדֵי זֶה
נַעֲשֶׂה אוֹר יָשָׁר וְאוֹר חוֹזֵר; הֵינּוּ בְּזֶה שֶׁמְדַבְּרִים עִם
הַזּוּלָּת אֲפֹלוֹ שֶׁהוּא לֹא יִקְבֹּל אֶת דְּבָרֶיךָ עַל כָּל פְּנִימִים
הַדְּבוּרִים יַעֲשֶׂוּ רָשָׁם אֲצִלְךָ, כִּי אִם לֹא הֵייתָ מוֹצִיא אֶת
הַדְּבוּרִים מִפִּיךָ אֲזִי לֹא הָיוּ עוֹשִׂים הַדְּבוּרִים אֲצִלְךָ

רשם, אפלו שאתה יודע מהדבורים האלו. מה שאין
 כן כשאתה מדבר עם הזולת אם זה לא יעשה רשם
 אצלו- יעשה רשם אצלך, ולכן תמיד תזכר את הפלל
 הזה, "אני ואתה" נמצאים בזה העולם כמו שאמר
 החכם מפל אדם (קהלת ד, ט, טי) "טובים השנים מן האחד
 אשר יש להם שכר טוב בעמלם, כי אם יפלו, האחד
 יקים את חברו ואלו האחד שיפל ואין שני להקימו"
 ובה שיתחזק ותעודד ותשמח את הזולת, על ידי זה
 גם לך יצא מזה תועלת גדולה מאד, כי הדבורים
 שאתה מדבר עם הזולת יחזרו אליך. ואפלו שהזולת
 לא יקבל את דבריך, על כל פנים הדבורים ילכו חזרה
 אליך. ולכן תעשה לעצמך חק קבוע לדבר עם הזולת
 דבורי התחזקות ושמחה, וגלוי אלקות, לגלות לכלם
 אשר אין שום מציאות בלעדיו? תברך כלל, והכל לכל
 אלקות גמור הוא, ודומם צומח חי מדבר זה לבוש
 לגבי אין סוף ברוך הוא, וככל שתדבר ותגלה את זה
 לזולת, כן יכנס בך, ובפרט שיודע שהדבור יש לו כח
 גדול מאד, ואם מדברים עם הזולת לבסוף נכנס גם
 בו. ולכן בזה שאתה תזכור תמיד שבזה העולם יש
 "אני ואתה" על ידי זה תמיד תרצה לחזק ולעודד
 ולשמח, ולהכניס רוח חיים בזולת, כי על ידי זה גם
 אתה תתחזק, ואל תקח את הדבורים האלו בקלות, כי
 הם עקר גדול בחייך הפרטיים, כי על פי רב בני אדם

שְׂבוּרִים וּרְצוּצִים וְנִכְנָסִים בְּתוֹךְ עֲצָמָם, וּמַר וּמְרוּר
 לָהֶם הַחַיִּים, כִּי אֵין לָהֶם מִי שְׂיַחְזֵק אוֹתָם, וְאֵף שְׂיִישׁ
 לָהֶם דְּבוּרִים הַמְּחַיִּים נֶפֶשׁ כָּל חַי וְכֵן הֵם יוֹדְעִים שְׂאִין
 שׁוּם יְאוּשׁ בְּעוֹלָם כָּלֵל, וְאִסּוּר לְהִתְיַאֵשׁ בַּמַּצְבִּים הַכִּי
 קָשִׁים שֶׁרַק עוֹבֵר עַל בְּנֵי אָדָם, עִם כָּל זֹאת, כָּל זְמַן
 שְׂלֹא מְגַלִּים אֶת זֶה לְאַחֲרִים, זֶה לֹא יַעֲשֶׂה אֲצִלוֹ שׁוּם
 רָשָׁם, וְלִכֵּן זֶה יְסוּד מוּסָד בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, לְקַחַת
 עַל עֲצָמוֹ לְחִזּוֹק תָּמִיד אֶת אַחֲרִים, וְעַל יְדֵי זֶה מְמִילֵא
 יִהְיֶה גַם לוֹ הִתְחַזְּקוּת. וְאִם לֹא מְחַזְּקִים אֶת אַחֲרִים,
 אֲזִי גַם הוּא לֹא יִתְחַזֵּק, אֲפִלוּ שְׂיִוְדַע מְכַל הַדְּבוּרִים
 הָאֵלֹהִים.

וְלִכֵּן אֶהוּבִי, בְּנֵי! זְכוֹר אֲשֶׁר בָּזָה הָעוֹלָם יֵשׁ "אֲנִי
 וְאַתָּה". בָּזָה שְׂתַחֲזֵק אֶת אַחֲרִים גַּם לָךְ יִהְיֶה הִתְחַזְּקוּת,
 וְתִזְכֶּה לְעֵבֶר אֶת זֶה הָעוֹלָם בְּשָׁלוֹם, וּמֵה גַם שְׂאֵף פְּעַם
 לֹא תִהְיֶה לְבַד, וּבְנֵי אָדָם מְאֹד מְאֹד יַעֲרִיכוּ אוֹתְךָ, כִּי כָּף
 אָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי מוֹהֲר"ן, חֵלֶק א', סִימָן כ"ט) טוֹב הַכֹּל
 חֲפָצִים לְשִׁמוּעַ; כָּל אֶחָד רוֹצֵה לְשִׁמְעַ מְלֶה טוֹבָה, כָּל
 אֶחָד רוֹצֵה שְׂיַחְזְקוּ אוֹתוֹ, וְלִכֵּן אֵל תִּהְיֶה בְּטָלָן, תָּמִיד
 תִּדְבֵּר עִם הַזּוֹלָת רַק דְּבוּרֵי הִתְחַזְּקוּת וְשִׁמְחָה, וְתִרְאֶה
 אֵיךְ שְׂתִקְנֶה לְעֲצָמְךָ בְּקִלּוֹת הַרְבֵּה אוֹהֲבִים, וּכְמוֹ
 שְׂאֵמַר רַבֵּנוּ ז"ל (סֵפֶר הַמִּדּוֹת, אוֹת אֶהְבָּה, סִימָן ז') כְּשִׂתְחַזֵּק
 אֶת הָאָדָם בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ הוּא יֵאֱהַב אוֹתְךָ; וְלִכֵּן

אני ואתה

תמיד תדבר עם הזולת רק דבורי התחזקות, ותשמח את הזולת, ועל ידי זה הדבורים יחזרו אליך שגם לך יהיה התחזקות, ותוכל לשמח את עצמך בתקף הצרות והיסורים והמרירות וההרפתקאות שעוברים עליך, אשרי מי שמקים את זה תמיד, ואז אל רב טוב יגיע בזה העולם!

ב.

צריך שתדע אהובי, בני! אשר יסוד גדול הוא בחיי אדם להתחבר עם חבר טוב, כי כך אמרו חכמינו הקדושים (תענית כ"ג): או חברותא או מיתותא; לבד לא טוב, צריך תמיד להיות שנים, "אני ואתה" אחד יחזק את השני. ואמר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ן, חלק א', סימן ל"ד) שיש אצל כל אחד נקדה שאין בחברו, וצריכים לקבל את נקדת חברו, בחינת מקבלין דין מן דין, אי אפשר להכריח את נקדתו על חברו, אלא כל אחד יקבל את נקדת חברו, ועל ידי זה יתאחדו יחד "אני ואתה" וזה דבר גדול מאד, כי כל אחד, מה שמקבל מהצדיק, מקבל כפי דעתו וכפי בחינתו וכפי ירידתו ונפילתו, כי אין שני בני אדם שוין, ולכן אחר שמקבלין כל אחד מהצדיק את נקדתו, ראוי שכל אחד יקבל את נקדת חברו, הינו שיכניס בנקדתו את ההתלהבות שרואה איהו חברו מקים את נקדתו.

ודבר זה אתה צריך לדעת שאי אפשר בשום פנים
 ואפן לקבל את נקדת חברו, כי כל אחד יש לו נקדה
 מה שאין בחברו, כמאמרם ז"ל (תענית כ"א): לא מצית
 למיעבד כעובדיה דאבא אומנא [אתה לא יכול לעשות
 כמעשי אבא אומנא]; ולא רק זה אלא שאי אפשר
 לחקות את חברו, כי כל אחד יש לו נקדה מה שאין
 בחברו, פשוטו כמשמעו, ולכן אין מה לקנא בחברו.
 וכשיודעים דבר זה אף פעם לא נשברים, כי כל בני
 אדם נשברים מפני שמקנאים בזולת, כי כל אחד
 חושב שהזולת יותר טוב ממנו, אבל אינו יודע שגם בו
 יש נקדה שאין לעוד אף אחד בעולם. וכשיודעים דבר
 זה, אזי כל החיים 'הולך' לו כבר בצורה אחרת לגמרי,
 כי כל הצרות והיסורים והמרירות וההרפתקאות שבני
 אדם עוברים הם רק מחמת מדת הקנאה שמקנאים
 בזולת, וחושבים שלזולת יש יותר ממנו, אבל תכף
 ומיד כשיודעים דבר זה, אשר לכל אחד יש נקדה מה
 שאין בחברו, אז לא שיה לקנא בזולת, כי אף פעם לא
 תגיע אל נקדת חברך, ואם כן מה שיה לקבל מחברו?
 הלא לא יוכל אף פעם להגיע אל נקדת חברו! אלא כל
 אחד צריך לקבל את ההתלהבות ואת השמחה מחברו,
 הינו הוא צריך לראות איך חברו, מוציא מהכח אל
 הפעל את נקדתו עם ההתלהבות ועם שמחה ועם
 מסירות נפש, את זה צריך לקבל מחברו, כדי להוציא

לפעל את נקדת עצמו, וזה היסוד ביהדות, להתחבר אל הזולת, "אני ואתה" נמצאים בזה העולם, ואחד מקבל את ההתלהבות והשמחה ומסירות הנפש של הזולת, ונדיקא על ידי זה הוא יכול להצליח בחייו הפרטיים. וזה המעלה בשמתחברים יחד תלמידי הצדיק, ואמרו חכמינו הקדושים (תענית ז): הרבה למדתי מרבתי ומחברי יותר מרבתי; כי הרב הצדיק האמת הוא הנקדה הפללית שכלם צריכים לקבל ממנו, אבל כל אחד מקבל כפי דעתו וכפי מדרגתו וכפי ירידתו ונפילתו, ומה שאחד צריך לקבל מהזולת, זה לא את נקדתו, כי את זה לא שייך לקבל, כי לכל אחד יש נקדה מה שאין בחברו. אלא צריכים לקבל את ההתלהבות ואת השמחה ואת מסירות הנפש שבה הוא מוציא מהכח אל הפעל את נקדתו, וכך צריכים לקבל מהזולת. וכמאמרם ז"ל (בבא בתרא כא): קנאת סופרים תרבה חכמה; הינו לא שמקנאים בזולת, כי הרי אי אפשר להיות כמו הזולת, אלא כל אחד צריך לקנאות את ההתלהבות ואת השמחה ומסירות הנפש של הזולת שבה הוא מוציא מהכח אל הפעל את נקדתו.

ואמר רבנו ז"ל (הקדמת לקוטי מוהר"ן תניינא) שזה פרוש (יחזקאל לג, כד) "אחד היה אברהם" – שאברהם

אבינו עבד את השם יתברך רק על ידי שהיה אחד, הינו שחשב בדעתו שהוא רק יחידי בעולם, ולא הסתפל כלל על בני העולם, שסרים מאחרי השם יתברך ומונעים אותו מלהתקרב להשם יתברך, ולא על אביו ושאר המונעים, רק כאלו הוא אחד בעולם, וזהו: "אחד היה אברהם". וכן כל הרוצה להכנס בעבודת השם יתברך, אי אפשר לו להכנס כי אם על ידי בחינה זו, שיחשב שאין בעולם כי אם הוא לבדו יחידי בעולם, ולא יסתפל על שום אדם המונעו, כגון אביו ואמו או חותנו ואשתו ובניו וכיוצא, או המניעות שיש משאר בני העולם, המלעיגים ומסיתים ומונעים מעבודתו יתברך. וצריך שלא יחוש ויסתפל עליהם כלל, רק יהיה בבחינת: "אחד היה אברהם" - כאלו הוא יחיד בעולם, ודיקא על ידי זה יצליח. ודיעה זו היא יסוד מוסד בחיי האדם, כי על פי רב בני אדם נשברים רק מחמת שרואים שהזולת הולך לו יותר טוב ממנו, אבל הוא לא יודע שכל אחד יש לו את הנקדה שלו שאף אחד בעולם לא יכול לקחת את זה ממנו.

ולכן אהובי, בני! במקום שתשבר על ידי שאתה מסתפל על הזולת ומקנא בו, תסתפל על נקדת עצמך, שיש לך נקדה כזו שאין לאף אחד, ואף שנדמה לך

שאתה הכי גרוע בעולם, ואין עוד ירוד ופחות ומגשם בעולם כמוך, ומה שיף להסתפל על נקדת עצמך? הלא אני מרגיש שאני הכי גרוע שרק יש, ועדין לא היה ולא יהיה עוד נשמה פחותה כמוני! עם כל זאת בדבר זה עצמו ראוי לך להחיות את עצמך: "מגשם ופגום כמוני, אף על פי כן יכול לקים את מצוותיו ותברך! אחר כל כך הרבה ירידות ונפילות שירדתי ונפלתי ונשלכתי אליהן, ואף על פי כן אני מחזק את עצמי ומחיה את עצמי עם הנקדה שיש בי!" בזה בעצמו ראוי להחיות את עצמו.

ולכן ראה אהובי, בני! תמיד להתחזק עם הזולת "אני ואתה" הינו להסתפל איך שחברי מחיה את עצמו עם נקדתו, אף שנפל וירד ונשלף למקום שנפל וירד, כמו כן אני צריך לחזק את עצמי לא להתיאש ולא לפל בדעתי כלל. ואם תלך אהובי, בני! בדרך זו אז תצליח כל ימי חיך. וזה מעלת האדם שיש לו חבר טוב להתחזק עמו, שזה מה שאמרו חכמינו הקדושים (אבות ב:) איזו היא הדרך טובה שידבק בה האדם רבי יהושע אומר חבר טוב; פי הרגע שיש לאדם חבר אזי הוא תמיד יכול להתחזק עמו. ואל תחשב שזה כל כך קל למצא חבר טוב, כי כבר אמרו חכמינו הקדושים (ילקוט פנחס, רמז תשע"ו) אין חבר נקנה אלא בקשיי

קְשִׁיין, פִּי זֶה מְאֹד מְאֹד קָשָׁה לְמִצָּא חֵבֵר טוֹב שְׂתוּכֵל לְהִתְחַזֵּק עִמּוֹ יַחַד, "אָנִי וְאַתָּה" מִתְחַזְּקִים יַחַד וְעוֹזְרִים אֶחָד לְשֵׁנִי, וְשִׂמְחִים אֶחָד עִם הַשֵּׁנִי, אֲשֶׁרִי מִי שְׂמִכְנִיסִים דְּבוּרִים אֵלָיו לְתוֹף לְבוֹ, וְאִזּוּ בְּקִלּוֹת יוּכַל לְעִבֵר אֶת זֶה הָעוֹלָם וַיְהִיָּה שֶׁשׁ וְשִׂמְחָה בְּחֻלְקוֹ, וְלֹא יִקְנֵא בַּזּוֹלָת כָּלָל, וְאִדְרָבָה יִדַע שְׂאֵפְלוֹ שְׂאֵנְחָנוּ יַחַד, "אָנִי וְאַתָּה", עִם כָּל זֹאת כָּל אֶחָד יֵשׁ לוֹ אֶת הַנְּקֻדָּה שְׁלוֹ, אָנִי רַק צָרִיף לְלַמֵּד אִיף חֵבֵרִי מִתְחַזֵּק עִם הַנְּקֻדָּה שְׁלוֹ, וְכִף אָנִי אֶתְחַזֵּק עִם הַנְּקֻדָּה שְׁלִי.

ג.

צָרִיף שְׂתַדַּע אֶהוּבִי, בְּנִי! אִם אַתָּה רוֹצֵה לְחִיּוֹת חַיִּים טוֹבִים וְנִעִימִים בְּזֶה הָעוֹלָם, עָלֶיךָ לְזַכֵּר תָּמִיד שְׂאִין לְךָ אֵלָּא רַק אֶת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְתַחֲקֵק הֵיטֵב בְּדַעְתְּךָ אֲשֶׁר אֵין לְאָדָם חֵבֵר, פִּי כָּל אֶחָד לְטוֹבַת עַצְמוֹ הוּא מְדַבֵּר וְחוֹשֵׁב וְעוֹשֶׂה, וְלִכֵּן אֵל יִפְתּוּ אוֹתְךָ כְּאֵלוֹ רוֹצִים אֶת טוֹבְתְךָ. אֵין דְּבַר כְּזֶה. פִּי אִם אֵין מְקֻשְׂרִים אוֹתְךָ אֶל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְאֵין מְכַנְיָסִים בְּךָ אֲמוּנָה בְּרוּרָה וּמְזַכֶּכֶת אֲשֶׁר אֵין בְּלַעֲדֶיךָ יִתְבַּרְךָ כָּלָל, וְאֵין מְכַנְיָסִים בְּךָ תְּשׁוּקָה עֲצוּמָה לְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבַּרְךָ, וְלִהְשִׁיחַ וּלְסַפֵּר אֶת כָּל אֲשֶׁר עִם לְבָבְךָ רַק עִמּוֹ יִתְבַּרְךָ, וְכֵן אִם אֵין מְכַנְיָסִים בְּךָ אֶהְבַּת הַתּוֹרָה, וְתְשׁוּקָה לְלַמֵּד בְּהִתְמַדָּה רַבָּה מְאֹד, אֲזִי הַכֵּל הַכֵּל! פִּי מֵהָאָדָם לֹא

נשאר שום דבר אלא רק האמונה הקדושה שהאמין בו יתברך וחשב ממנו יתברך, אשר כל רגע ודקה ושניה שאדם מחזיר בעצמו אמתת מציאותו יתברך, זה נשאר אצלו לנצח! ושאר הדברים הפל הכל ורעות רוח. וכמו כן התפלה שאדם מתפלל לפניו יתברך, זה מה שמלנה אותו כמאמרם ז"ל (תנא דבי אליהו רבה, פקק ט"ו) לפי שכל המרבה שיחות ותפלות הן אשר מלנים אותו עד שמגיע לבית עולמו, כי אם אדם מרגיל את עצמו תמיד לדבר עמו יתברך ויודע אשר אין לו בנה העולם אף אחד חוץ מהקדוש ברוך הוא, זה מה שילנה אותו עד הרגע האחרון שתצא נשמתו ויכסו את גופו עם עפר, וכן התורה הקדושה שזוכה ללמד בכל יום מקרא משנה גמרא מדרש הלכה ואגדה, שעל זה אמרו (אבות ו:): אין מלנים לו לאדם לא כסף ולא זהב ולא אבנים טובות ומרגליות אלא תורה ומצוות ומעשים טובים בלבד, ולכן שאף אחד לא יטעה אותך כאלו הוא החבר שלך, כי אם לא מזפים אותך עם טוב אמת ונצחית, אז הפל הכל ורעות רוח, ממש עובדים עליך טוב טוב.

ולכן אני מאד מבקש אותך, אהובי, בני! אל תתן שיעבדו עליך ויטעו אותך! מתי תדע מיהו חבר טוב? כשאתה יכול להגיד בפה מלא "אני ואתה". וזה רק

כְּשֶׁאַחַד מִחֲזֵק אֶת חֲבֵרוֹ לֹא לְהִתְרַחֵק מִמֶּנּוּ יִתְבַּרְךָ,
 אֲפֹלוּ שְׂעוּבָר עָלָיו צָרוֹת וַיְסוּרִים מְרִירוֹת וּמְכֹאֲבִים,
 אִף עַל פִּי כֵן צָרִיכִים לְהִתְחַזֵּק וְלֹא לְהִקְשׁוֹת שׁוּם
 קִשְׁיוֹת כְּלָפֵי מַעְלָה, אֲלֵא לְדַעַת שְׂיֵשׁ דְּבָרִים שְׂאֵי
 אֲפֹשֶׁר לְהִבִּין בְּשׁוּם פָּנִים וְאִפֶּן כָּל זְמַן שְׂאָדָם מְלַבֵּשׁ
 בְּלָבוֹשׁ גִּשְׁמִי וְחוּמְרִי, זֶה נִקְרָא חֲבֵר אֲמַתִּי! מִי שְׂלֹא
 עוֹזֵב אוֹתָךְ בְּעֵת צָרְתָךְ וּמִנַּחֵם אוֹתָךְ וּמְדַבֵּר עַל לִבְךָ,
 וּמְכַנֵּס בְּךָ תְּשׁוּקָה לְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבַּרְךָ וְלִלְמַד אֶת
 תּוֹרָתוֹ הַקְּדוּשָׁה, זֶה נִקְרָא חֲבֵר טוֹב! וְעַל חֲבֵר כְּזֶה
 אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (בְּבֹא בְּתָרָא עב): וְאֵין חֲבָרִים
 אֲלֵא תִלְמִידֵי חֲכָמִים, כִּי תִלְמִיד חֲכָם אֲמַתִּי שְׂבַעֲצָמוּ
 דְּבוּק בּוֹ יִתְבַּרְךָ וּבְעֲצָמוּ עוֹסֵק בְּשִׂיחָה וּתְפִלָּה עִמּוֹ
 יִתְבַּרְךָ כָּל הַיּוֹם, וּבְעֲצָמוּ מִתְמִיד בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, זֶה
 נִקְרָא חֲבֵר טוֹב, כִּי 'הוֹלֵךְ לוֹ בְּחַיִּים' לְזִכּוֹת גַּם אוֹתָךְ
 עִם טוֹב אֲמַתִּי וְנִצְחִי, אֲבָל מְלַבֵּד זֹאת הַכָּל הַכָּל וְרַעוּת
 רַוִּח.

וְלָכֵן דַּע לְךָ, אֶהוּבִי, בְּנִי! אֲשֶׁר "אֲנִי וְאַתָּה" שְׂיֵךְ
 רַק כְּשֶׁאַחַד מְזַכֶּה אוֹתָךְ עִם טוֹב אֲמַתִּי וְנִצְחִי וּמִחֲזֵק
 וּמְעוֹדֵד אוֹתָךְ בְּעֵת צָרְתָךְ, וּמוֹלִיךְ אוֹתָךְ בְּדַרְךְ הָאֲמִתִּית,
 זֶה נִקְרָא הַחֲבֵר הָאֲמִתִּי שְׂכָדָאֵי לְהִתְחַבֵּר אֵלָיו, אֲבָל
 מְלַבֵּד זֹאת דַּע לְךָ שֶׁהַכָּל שְׂקָר וְכֹזֵב, וְשְׂלֹא יַעֲבֹדוּ עָלֶיךָ
 בְּנֵי אָדָם, וְעַל זֶה אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (דְּרָךְ אָרְצַי

זוטא, פֿרַק ד') תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים נָאִים בְּחִבּוּרָהּ, וְאִין עַמִּי
הָאָרֶץ נָאִים בְּחִבּוּרָהּ, כִּי תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים תְּמִיד יִמְשִׁיכוּ
אוֹתְךָ אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וַיִּחְזְקוּ אוֹתְךָ בְּכָל הַמַּצְבִּים, מַה
שָּׂאִין בֶּן עַמִּי הָאֲרָצוֹת הֵם יִנְתְּקוּ אוֹתְךָ מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ,
וְעוֹד יִיָּאָשׁוּ אוֹתְךָ כְּאִלּוּ אִין לֶךְ כְּבָר מְנוּס וְתִקְוָה,
וְאַתָּה אָבוֹד לְגַמְרֵי. וְלִכֵּן רְאֵה מָה לְפָנֶיךָ, אֶהוּבֵי, בְּנֵי!
תְּמִיד תִּתְחַבֵּר רַק עִם בְּנֵי אָדָם שְׂיִכּוּלִים לְחִזְק וּלְעוֹדֵד
וּלְשִׂמְח אוֹתְךָ, וְתִבְרַח מֵאלֹו שְׂשׁוּבְרִים אוֹתְךָ, יִהְיֶה אִיךָ
שְׂיִהְיֶה! כִּי אַתָּה צְרִיךְ לְדַעַת שְׂאִין שׁוּם יְאוּשׁ בְּעוֹלָם
כָּלָל! כְּמוֹ שְׂאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי מוֹהֲר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן
ע"ח) אִין דְּבַר כְּזֶה לְהִתְיָאֵשׁ! כִּי הוּא יִתְבָּרַךְ נִמְצָא וְאִין
בְּלַעַדְיוֹ נִמְצָא, וְלִכֵּן מַה שְׂיָךְ לְהִתְרַחֵק מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ?
וְעַל בֶּן תְּמִיד תִּזְכֹּר מְתִי יֵשׁ "אֲנִי וְאַתָּה"? כְּשִׂמְקַרְבִּים
אוֹתְךָ אֵלָיו יִתְבָּרַךְ וְאֵל הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה וְאֵל קִיּוּם
מַצּוֹת מַעֲשִׂיּוֹת, זֶה נִקְרָא חֲבֵרִים טוֹבִים, וְעַמָּהֶם כְּדָא
לְהַדְבִּק.

ד.

צְרִיךְ שְׂתַדַּע, אֶהוּבֵי, בְּנֵי! שְׂכַזֶּה הָעוֹלָם כָּל אַחַד
צְרִיךְ הִתְחַזְקוֹת, וְלִכֵּן אֲשֶׁרִי הָאָדָם שְׂזוּכָה לְחִזְק אַת
עַצְמוֹ וְיִכּוּל לְחִזְק אֶת אַחֲרִים, וְאַצְלוֹ יִתְבָּרַךְ מְאֹד מְאֹד
חָשׁוּב אָדָם שְׂהוּלֶךְ וּמְחִזְק אַחֲרִים, עַד כְּדֵי כֶּף שְׂאָמְרוּ
חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (תַּעֲנִית כ"ב:): רַבֵּי בְרוּקָא חוּזָאָה הִנֵּה

שְׂכִיחַ בְּשׁוּקָא דְּבֵי לְפֹט, הִנֵּה שְׂכִיחַ אֵלָיְהוּ גַבִּיּהּ, אָמַר לִיָּה, אֵיכָא בְּהַאי שׁוּקָא בַר עֲלָמָא דְּאָתִי? אָמַר לִיָּה, לֹא. וְכוּ' אֲדִהֲכִי וְהֲכִי אָתוּ הִנֵּה תְּרִי אֵינְשֵׁי. אָמַר לִיָּה: הִנֵּה נָמִי בְּנִי עֲלָמָא דְּאָתִי נִינְהוּ. אֲזַל לְגַבִּיּהּ. אָמַר לָהּ, מַאי עֹבְדִיכּוּ? אָמְרוּ לִיָּה, אֵינְשֵׁי בְּדוּחֵי אָנָן, מְבַדְּחִינָן עֲצִיבֵי. אֵי נָמִי, כִּי חֲזִינָן בֵּי תְּרִי דְּאִית לָהּ תִּיגְרָא בְּהַדְּיָהּ טְרַחֲחִינָן וְעֹבְדִינָן לָהּ שְׁלָמָא; [הִינוּ הִיא אָמוּרָא בְּשֵׁם רַב בְּרוּקָא, שְׂאֵלָיְהוּ הַנְּבִיא הִיא שְׂכִיחַ עֲמוּ תְּמִיד, פַּעַם הָלְכוּ לְטִיל בְּשׁוּק שְׁנַקְרָא לְפֹט, וְשָׂאֵל רַב בְּרוּקָא אֶת אֵלָיְהוּ הַנְּבִיא הָאֵם יֵשׁ כָּאֵן בְּשׁוּק אָדָם שְׂיִזְכָּה לְעוֹלָם הַבָּא, וְעָנָה אֵלָיְהוּ הַנְּבִיא, לֹא, וּפְתָאוּם רוּאִים מִרְחוּק שְׁנֵי אַנְשִׁים מִתְקַרְבִּים, אָמַר אֵלָיְהוּ הַנְּבִיא לְרַב בְּרוּקָא, שְׁנֵי אַנְשִׁים אֵלּוּ יִזְכוּ לְעוֹלָם הַבָּא, וְרַץ אֵלֵיהֶם רַב בְּרוּקָא וְשָׂאֵלָם מַה מַּעֲשִׂיכֶם? וְעָנוּ אַנְחָנוּ אַנְשִׁים מְבַדְּחִים, כְּשֶׁאֲנַחְנוּ רוּאִים אַנְשִׁים עֲצוּבִים אַנְחָנוּ מְשֻׁמְחִים אוֹתָם, וְכֶשֶׁאֲנַחְנוּ רוּאִים בְּנֵי אָדָם רַבִּים בִּינֵיהֶם אַנְחָנוּ מְשֻׁלִּימִים בִּינֵיהֶם] רוּאִים מְכַל זֶה אִם אָדָם רַק מְשֻׁמְחַ אֶת הַזּוּלָת וּמְחַזֵּק אוֹתוֹ וּמְעוֹדֵד אוֹתוֹ, הוּא כְּבָר זֹכֶה לְעוֹלָם הַבָּא, וְלִכֵּן אֲשֶׁרֵי הָאָדָם שְׁמַקְבֵּל עַל עֲצָמוֹ עֲבוּדָה זוֹ לְשֻׁמְחַ בְּעֲצָמוֹ וְלְשֻׁמְחַ אֶת הָאֲחֵרִים, וְתְּמִיד יִהְיֶה רְגִיל לוֹמַר "אֲנִי וְאַתָּה" מְכַרְחִים לְהִיּוֹת בְּשֻׁמְחָה, וְאֵז תְּהִיָּה בְּטוּחַ אֶהוּבִי, בְּנִי! שְׂיִהְיֶה חֶלְקָךְ בְּעוֹלָם הַבָּא, אֲפֹלוּ שְׂעֲשִׂיתָ מַה שְׂעֲשִׂיתָ, כִּי

אָצְלוּ יתְבַרְךָ מְאֹד מְאֹד יָקָר כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל, כְּמֵאמְרָם
 ז"ל (חלין צ"א:) חֲבִיבֵינּוּ יִשְׂרָאֵל לְפָנַי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא,
 יוֹתֵר מִמְּלֶאכֵי הַשָּׁרֵת, שִׁישְׂרָאֵל אוֹמְרִים שִׁירָה בְּכָל
 שָׁעָה, וּמְלֶאכֵי הַשָּׁרֵת אֵין אוֹמְרִים שִׁירָה אֶלָּא פְּעַם
 אַחַת בְּיוֹם, וְאֹמְרֵי לֵה פְּעַם אַחַת בְּשַׁבָּת, וְאֹמְרֵי לֵה
 פְּעַם אַחַת בְּחֻדְשׁ, וְאֹמְרֵי לֵה פְּעַם אַחַת בְּשָׁנָה, וְאֹמְרֵי
 לֵה פְּעַם אַחַת בְּשָׁבוּעַ, וְאֹמְרֵי לֵה פְּעַם אַחַת בְּיוֹבֵל,
 וְאֹמְרֵי לֵה פְּעַם אַחַת בְּעוֹלָם; וְלִכְּן אֲשֶׁרֵי הָאָדָם שְׂזוּכָה
 לְקַבֵּל אֶת פְּנֵי הַזּוּלָּת בְּסִבָּר פְּנִים יְפוֹת וּבְחִיוּךְ, שְׂזוּה
 שְׂזוּה יוֹתֵר מִכָּל הוּן דְּעָלְמָא, כְּמֵאמְרָם ז"ל (כְּתוּבָת
 קי"א:) אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן טוֹב הַמְּלַבֵּין שְׁנַיִם לְחֻבְרוֹ יוֹתֵר
 מִמִּשְׁקָהוּ חֲלָב שְׁנֵאמַר (בְּרַאשִׁית מ"ט, י"ב) "וּלְבָן שְׁנַיִם
 מִחֲלָב" אַל תִּקְרֵי לְבָן שְׁנַיִם אֶלָּא לְבוֹן שְׁנַיִם; הֵינּוּ בְּזוּה
 שְׂמִחִיכִים לְזוּלָּת וּמְרֵאִים אֶת הַשְּׁנַיִם הַלְּבָנוֹת, זֶה יוֹתֵר
 חָשׁוּב מִלְּתַת לְמִישָׁהוּ פּוֹס חֲלָב טְרֵי.

וְאִם הָיִיתָ יוֹדֵעַ, אֶהוּבֵי, בְּנֵי! מָה זֶה לְהַקְדִּים
 שְׁלוֹם לְבַר יִשְׂרָאֵל, וּלְחַיְךָ לְפָנָיו, וּלְקַבְּלוֹ בְּסִבָּר פְּנִים
 יְפוֹת, הָיִיתָ רוֹקֵד מְרַב שְׂמִחָה, וְהָיִיתָ מְקִים אֶת זֶה
 תְּמִיד! כִּי יֵשׁ בְּנֵי אָדָם שְׂעוּבֵר עֲלֵיהֶם צְרוֹת וְיִסּוּרִים
 מְרִירוֹת וּמְכַאֲבִים, יֵשׁ עֲנִיִּים מְרוּדִים, וְיֵשׁ שְׂאִין לָהֶם
 שְׁלוֹם בֵּית אוֹ סֶתֶם רְנָקִים שְׁלֵא נְשׂוּאִים, וְיֵשׁ שְׂאִין
 לָהֶם יְלָדִים אוֹ אֵין לָהֶם נַחַת מִיְלֻדֵיהֶם, אוֹ אֲנָשִׁים

שְׁנֵרָדָפִים מְאַחֲרִים וְהֵם נִמְצָאִים בְּדַכָּאוֹן פְּנִימִי, וּמֵרָא לָהֶם הַחַיִּים, עַד שְׁחֹשְׁכִים מִחֻשְׁבוֹת אֵיךְ לְהִתְאַבֵּד מִרַב צַעַר וְיִסּוּרִים שְׁעוֹבֵר עָלֵיהֶם, וְהִנֵּה אַתָּה בָּא עִם פְּנִים שְׂמֵחוֹת וּמְחִיךְ אֲלֵיהֶם, וּמִקְדִּים לָהֶם שְׁלוֹם, וְאוֹמֵר לָהֶם "אָנִי וְאַתָּה" מִכְרָחִים לְהִתְחַזֵּק! וְאֵין זֶה עֲצָה לִפְלֵ בְּדַעְתְּךָ, כִּי גְדוֹל אֲדוֹנֵינוּ וְרַב לְהוֹשִׁיעַ! כִּי בְּנֵדָאֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא יַעֲזֹב אוֹתָנוּ! וּמִתְחִילִים לְדַבֵּר אִתָּם דְּבוּרֵי אֲמוּנָה וְהַשְׁגָּחָה פְּרָטִית, אַתָּה לֹא יוֹדֵעַ אֵיזָה חַיִּים חֲדָשִׁים נִפְתָּח בָּהֶם, וּמִמָּשׁ הַצֵּלְתָּ אוֹתָם מִמָּוֶת בְּטוֹחַ! וּבְזֶה רְאוּי לָךְ לְשַׂמַּח מְאֹד מְאֹד, וְלִכֵּן אֲשֶׁרִי הָאָדָם שֶׁתְּמִיד עוֹסֵק בְּלְשַׂמַּח אֶת הַזּוּלָּת, שְׂאֵז יִרְאֶה עוֹלָמוֹ בְּחַיָּיו, וְיִירַשׁ עוֹלָם הַבָּא עוֹד בְּעוֹלָם הַזֶּה, אֲשֶׁרִי לוֹ.

ה.

צָרִיךְ שֶׁתִּדַע, אֲהוּבִי, בְּנִי! שֶׁחֲכַמֵּינוּ הַקְּדוֹשִׁים אָמְרוּ (עֲקָצִין ג'): לֹא מְצָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּלֵי מַחְזִיק בְּרַכָּה לְיִשְׂרָאֵל אֲלָא הַשְׁלוֹם, וְלִכֵּן "אָנִי וְאַתָּה" צָרִיכִים תְּמִיד לְהִיּוֹת בְּשְׁלוֹם, וְאָמְרוּ חֲכַמֵּינוּ הַקְּדוֹשִׁים (שַׁבַּת י'): שְׂמוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁלוֹם, וְלִכֵּן הִרְגַע שְׂיִהוּדִים מִחֻזִּיקִים אֶת עַצְמָם בְּיַחַד בְּשְׁלוֹם, עַל יְדֵי זֶה מִמְשִׁיכִים אֶת הַשְׂכִּינָה בֵּינֵיהֶם, וְאֵין הַשְׂכִּינָה שׁוֹרָה אֲלָא בְּמִקּוֹם הַשְׁלוֹם. וְלִכֵּן צָרִיכִים לְמַסֵּר אֶת נַפְשׁוֹ שְׂיִהֶיָה שְׁלוֹם בֵּין

עם ישראל. וכך אמרו חכמינו הקדושים (בראשית רבה, פרשה ל"ח סימן ו') גדול השלום שאפלו. ישראל עובדי עבודה זרה ושלום ביניהם, אמר המקום כפיכול אני יכול לשלט בהם כיון ששלום ביניהם. עד כדי כך גדול השלום! וכן אמרו (במדבר רבה, פרשה י"ב סימן א') לא ברא הקדוש ברוך הוא, את העולם אלא על מנת שיהיה שלום בין הבריות, ודבר זה בא לאדם בקשי גדול מאד מאד, כי אין שני בני אדם שוים, וכשם שפרצופיהם שונים כך דעותיהם שונות, ולכן קשה מאד לישר את כל הדעות, ומזה בא כל המחלוקת וחלוקי הדעות שיש בעולם. ולכן צריכים למסור את הנפש פשוטו כמשמעו שיהיה תמיד שלום בין נשמות ישראל, כי הס"מ אורב מאד לשבר את השלום בין עם ישראל, כדי שיסתכסכו אחד עם השני, ועל ידי זה הם מגרשים את השכינה מן העולם.

ואמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן ל"ג) שאדם צריך תמיד לבקש שלום, שיהיה שלום בין עם ישראל, שזה דבר גדול מאד, וכן שיהיה שלום לכל אדם במדותיו, הינו שלא יהיה מחלק במדותיו ובמאורעותיו, שלא יהיה לו דבר כזה שפעם הולך לו טוב ופעם הולך לו לא טוב, אלא תמיד ישלים עם המציאות, וימצא את הקדוש ברוך הוא, שזה הדבר

הָכִי קָשָׁה, כִּי כְּשֵׁישׁ לְאָדָם צְרוּת וְיִסּוּרִים וּמְרִירוֹת
 וּמְכַאוּבִים, עַל יְדֵי זֶה נִתְּבַלְבַּל, וְרַע וְנַר לֹו הַחַיִּים,
 כִּי עָלְיוֹ נֹאמֵר (תְּהִלִּים ל"ח) "אֵין שְׁלוֹם בְּעַצְמֵי מִפְּנֵי
 חֲטָאתֵי", וְאָז מֵר לְאָדָם מְאֹד מְאֹד, כִּי אִם אָדָם לֹא
 מִשְׁלִים עִם עַצְמוֹ, זֶה הַדְּבָר הָכִי גְרוּעַ. וְרַב רַבִּם שֶׁל
 בְּנֵי אָדָם בְּזֶה הָעוֹלָם שֶׁהֵם כָּל כָּף מְמַרְמְרִים וּמְדַכְּאִים
 בְּמִרְרוֹת וְדַכְּאוֹן פְּנִימִי, זֶה מִפְּנֵי שְׂאִינָם יְכוּלִים
 לְהִשְׁלִים עִם הַמְּצִיאוֹת, קָשָׁה לָהֶם מְאֹד לְקַבֵּל אֶת כָּל
 מַה שְּׁעוֹבֵר עֲלֵיהֶם. וְכֹל זֶה בָּא מִרְבוּי הַחֲטָאִים שֶׁנִּכְנָסוּ
 בְּתוֹךְ עַצְמוֹתֵיהֶם, כְּמוֹ שֶׁאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (לִקְוֵי מוֹהֲרֵי,
 חֶלֶק א', סִימָן ד') עוֹנוֹנוֹתָיו שֶׁל אָדָם הֵם עַל עַצְמוֹתָיו,
 כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (יְחִזְקֵאל ל"ב) "וַתְּהִי עוֹנוֹנוֹתָם חֲקוּקָה עַל
 עַצְמוֹתָם", וְתַכְּף וּמִיד כְּשֶׁאָדָם חוֹטֵא, רַחֲמָנָא לִישְׁזַבֵּן,
 עַל יְדֵי זֶה הַחֲטָאִים נִכְנָסִים בְּתוֹךְ עַצְמוֹתָיו וּמְמַרְרִים
 לוֹ אֶת הַחַיִּים, שְׁזָה מַה שֶׁאָמַר הַנְּבִיא (יִרְמְיָהוּ ח')
 "עוֹנוֹתֵיכֶם הִטּוּ אֵלַי", וְלִכֵּן צְרִיכִים הֵרַבָּה לְבַקֵּשׁ
 מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵךְ שְׂיִהְיֶה שְׁלוֹם בְּעַצְמוֹתָיו, שְׂיִשְׁלִים עִם
 הַמְּצִיאוֹת, וְאַחַר כֵּן יוּכַל לְהִשְׁלִים גַּם עִם הַזּוּלָּת, כִּי
 כְּשֶׁאָדָם בְּשְׁלוֹם עִם עַצְמוֹ אָז הוּא יְכוּל לְהִיּוֹת בְּשְׁלוֹם
 עִם אֲחֵרִים, מַה שְׂאִין בֵּן כְּשֶׁאָדָם מְמַרְמֵר עַל עַצְמוֹ
 וְאִינוֹ מִשְׁלִים עִם הַמְּצִיאוֹת שְׁלוֹ, עַל יְדֵי זֶה קָשָׁה לוֹ
 מְאֹד לְהִשְׁלִים עִם הַזּוּלָּת.

אָנִי וְאַתָּה

וְכֵן אֵי אֶפְשֶׁר לְזַכּוֹת לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה רַק עַל יְדֵי
 מַדַּת הַשְּׁלוֹם, כִּי עַל הַתּוֹרָה נֶאֱמַר (מִשְׁלֵי ג', י"ז) "דִּרְכֶיךָ
 דְּרָכֵי נֵעֵם וְכָל נְתִיבוֹתֶיהָ שְׁלוֹם", וְחֻכְמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים
 אָמְרוּ (לְקוּט יִתְרוֹ, רַמְזוֹ רע"ג) בְּקֶשׁ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
 לַתַּן תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל בְּשַׁעַה שְׂיִצְאוּ מִמִּצְרַיִם, וְהָיוּ
 חֲלוּקִים אֵלָיו עַל אֵלָיו וְהָיוּ אוֹמְרִים בְּכָל שַׁעַה "נִתְּנָה
 רֵאשׁ וְנִשְׁוֵבָה מִצְרַיִמָּה" מַה כְּתִיב וַיִּסְעוּ מִסְּפֹת וַיַּחֲנוּ
 בְּאֵיתָם הָיוּ נוֹסְעִין בְּמַרְיָבָה וְחוֹנִין בְּמַרְיָבָה כְּשֶׁבָאוּ
 לְסִינֵי הַשּׁוּוֹ כְּלָם אֲגַדָּה אַחַת, כִּי אֵי אֶפְשֶׁר לְקַבֵּל אֶת
 הַתּוֹרָה אֲלֵא עַל יְדֵי שְׁלוֹם.

וְלָכֵן אֶהוּבִי, בְּנִי! תָּמִיד תִּזְכֹּר כְּשֶׁאַתָּה פּוֹגֵשׁ
 עוֹד יְהוּדִי, תֹּאמַר לוֹ "אָנִי וְאַתָּה" צְרִיכִים לְהִתְחַזֵּק
 וּלְהַשְׁלִים בֵּינֵינוּ, וְאִזּוֹ הַכֹּל יִסְתַּדֵּר עַל הַצֵּד הַכֵּי טוֹב.
 וְהַעֲקָר הוּא שְׂאֲדָם צְרִיף לְמָסוֹר אֶת נַפְשׁוֹ שְׂיִהְיֶה שְׁלוֹם
 בְּבֵיתוֹ, כִּי עַל זֶה הַקְּפִיד הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹתֵר מִהַכֹּל,
 וְכֵן אָמְרוּ חֻכְמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (סוֹטָה יז:) אִישׁ וְאִשָּׁה, זָכוּ,
 שְׂכִינָה בֵּינֵיהֶן. וְלָכֵן אִם יֵשׁ שְׁלוֹם בֵּין אִישׁ לְאִשָּׁתוֹ,
 עַל יְדֵי זֶה הַשְׂכִּינָה שׁוֹרָה בֵּינֵיהֶם, וּבְמָקוֹם שֶׁהַשְׂכִּינָה
 שׁוֹרָה שָׁם הַבְּרָכָה מְצוּיָה. וְאָמְרוּ חֻכְמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים
 (אֲבוֹת דְּרַבֵּי נֶטָן, פֶּרֶק י"ב) כָּל הַמְּשִׁים שְׁלוֹם בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ
 מַעֲלָה עָלָיו הַפְּתוּב כְּאֵלּוֹ מְשִׁים שְׁלוֹם בְּיִשְׂרָאֵל עַל
 כָּל אֶחָד וְאֶחָד, לְפִי שֶׁכָּל אֶחָד וְאֶחָד מְלַךְ בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ,

וְלִכֵּן אֲשֶׁרֵי מִי שְׁזוֹכָה לְהַטִּיל שְׁלוֹם בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ,
 שְׁעַל יְדֵי זֶה הוּא מְשַׁרְה אֶת הַשְּׂכִינָה בְּעוֹלָם. וְאָמְרוּ
 חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (דְּבָרִים נְבִיא, פְּרָשָׁה ה', סִימָן י"ב) גְּדוּל
 הַשְּׁלוֹם שְׁאִין הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְבַשֵּׁר אֶת יִשְׂרָאֵל
 שְׂיִהְיוּ נִגְאָלִים אֶלָּא בְּשְׁלוֹם.

תָּם וְנִשְׁלָם שְׂבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם !

הקונטרס הקדוש הזה
 נדפס להצלחת

ג'נט בת נעימה

לבריאות השלימה,

והחלמה מהירה,

ולרפואה שלימה

בעזה"י

***

הקונטרס הקדוש הזה
 נדפס לזכות ולהצלחת
 רונן אלישע בן אביבה הי"ו
 גירית בת נעימה נעמי תחי'
 רן בן גירית הי"ו
 גיר בן גירית הי"ו
 לירון בן גירית הי"ו
 אביבה בת שבע תחי'
 לרפואת משה בן מיטל הי"ו

***

ולעילוי נשמת
 אהרן בן אלישע ומרים ע"ה
 שנלב"ע ביום כ"ה באייר ה'תשס"ה
 איזידור יצחק בן עזריאל פליקס ואמה ע"ה
 שנלב"ע ביום ז' בכסלו ה'תש"ע

ת.נ.צ.ב.ה.

***

הקונטרס הקדוש הזה נדפס
לזכות לעילוי נשמת

עִיזַת בֵּת מִטְהַרֵּם וַיּוֹסֵף

ת.ג.צ.ב.ה.

***

ולהצלחת

משפחת מהרבן

משפחת חג'ג'

משפחת חממי

משפחת יהודאי

אוראל בת ציונה

אורטל בת ציונה

***

הקונטרס הקדוש הזה נדפס
להצלחת

יוסף בן אסתר
נוי לביא בן תמר
יוסף חיים בן רינה

***

ולעילוי נשמת
נוי לביא בן תמר
יוסף חיים בן רינה

ת.נ.צ.ב.ה.

***